

at Jernbanevognene, hvori der var befordret Kreaturer, mulig kunde være smittefarlige. Jeg vil derom sige, at der fra Jernbanens Side er gjort et meget stort Arbejde for at foretage en saadan Rensning af disse Vogne, at Smittefare kan antages at være udelukket. Naar det er sket, er det efter en meget indtrængende Henstilling fra Landbrugsministeriets Side, og Banerne have taget sig meget alvorligt af Sagen, der paafører dem en meget betydelig Udgift. Men dertil er der jo intet at sige, der maa selvfølgelig gøres alt, hvad der kan gøres. Hermed tror jeg at kunne slutte.

J. Andersen: Den højtærede Minister tager fejl, naar han tror, at jeg vil paalægge ham Ansvar for, hvad der er sket, ud fra min Stilling som Bygmester i Almindelighed. Nej, jeg paalægger ham Ansvar, fordi han mod al sædvanlig Fremgangsmaade har anvendt en ganske ny Metode at tilrettelægge et Byggearbejde af saa stort Omfang paa. Var han gaaet den sædvanlige Vej, som vi havde tilraadet, vilde Ansvar for ikke have ligget saa tungt paa ham, som det nu gør; men han har skabt en ny Metode af en saadan Karakter, at den ligefrem frister til, at der skal opstaa en Situation som den, der nu er til Stede. Han har skabt et nyt Forhold mellem den byggende og dem, der skulle udføre Arbejdet. Han har endvidere undladt til Betyggelse at bruge den Kommission, han selv havde krævet nedsat ud fra den Betragtning, at naar man havde den, var man sikker paa ikke at blive misbrugt, saa var man sikker paa, at Arbejdet blev tilrettelagt og fremmet, som det burde. Hvis den højtærede Minister havde fulgt den almindelige Vej, og hvis han havde brugt den Kommission, han selv havde krævet, havde hans Ansvar i denne Sag været noget mindre, nu kommer han ikke bort fra Ansvar. Forholdet er endvidere det, at den højtærede Minister staar her og siger, at han, hvad Ingeniørhonoraret angaar, har faaet Arkitekten til at slaa af paa sit Honorar for derigennem at faa Penge til Løn for Ingeniøren. Men jeg vil bede ærede Medlemmer om at lægge Mærke til, at i den Opstilling af Udgifterne, der ledsagede Forslaget, og paa Grundlag af hvilket Loven blev vedtagen stod der opført, at Arkitekt honorar, Ingeniør honorar iberegnet, ...

Formanden: Det ærede Medlem maa nøjes med at henvise dertil.

J. Andersen: Jeg beder altsaa ærede Medlemmer om at lægge Mærke til, at der staar opført 36,000 Kr. til Arkitekt og Ingeniør.

Zahle: Der foreligger i denne Sag to Skrivelser. Den ene Skrivelse er sendt med Posten, og den har jeg modtaget, den har jeg givet Paategning, og den er gaaet videre til den daværende Landbrugsminister, og fra ham til den nuværende. Den vide vi en lille Smule om. Om den anden Skrivelse har jeg skrevet i Betænkningen, at jeg ved ingen Besked om den. „Det er maaske en Genpart af et privat Brev til mig. Det er vistnok trods dets taktløse og noget forvirrede Indhold ogsaa sendt Husmandsorganisationen“. Jeg siger ikke, den er det, for det ved jeg ikke. Nu siger den højtærede Minister, at jeg har misforstaaet ham, naar jeg har troet, at han har oplyst i Finansudvalget, at disse to Skrivelser vare sendte samtidig, og at de ogsaa begge vare komne til Husmandsorganisationen. Naar den højtærede Landbrugsminister nu siger, at det har han ikke sagt, maa jeg altsaa have misforstaaet ham; men saa er den Skrivelse maaske ikke kommen til Husmandsorganisationen, og saa kan den ikke have været mellem Husmandsorganisationens Papirer. Men hvorfra har da den højtærede Minister faaet denne Skrivelse? Havde den højtærede Minister Originalen til den? Hvor har han da faaet den fra, eller hvad er det, som den højtærede Minister har lagt til Grund for det, han har aftrykt her i Betænkningen som Skrivelse Nr. 2? Jeg ved slet ikke, hvad det er.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Nu bliver det ærede Medlem mig virkelig for kuriøs. Først skriver han i Betænkningen, at hvis det er et privat Brev til ham, hvad han ikke vil benægte, er det vistnok gaaet til Husmandsorganisationen. Det ærede Medlem sagde, at det var paa en Oplysning af mig, at han støttede dette: Maaske. Men da jeg gør ham opmærksom paa, at en saadan Oplysning har han ikke fra mig, end ikke en Antydning, der kunde misforstaaes i den Retning, saa siger han, at han kender ikke det fjerneste til det, han har nu ikke Spor af Idé eller Tanke om, hvordan det Brev kan have været i Forbindelse med Husmandsorganisationen. Det bliver dog en Smule for kuriøst. Naar det ærede Medlem vil redde sig ud af sin mærkværdige Situation, ved at spørge mig, hvor jeg har Skrivelsen